

6 uægte Børn, hvoraf de 5 ere paa Kommunen; det sjette forsørger hun selv; saa længe hun er Umm, og naar den fornødne Tid er gaaet, saa faar hun det næste Barn og kaster det forrige over paa Kommunen — dette er ikke ualmindeligt. Nu spørger jeg: Kunde man ikke tvinge saadanne Fruentimmer, ligesaa vel som dem, der gjøre sig skyldige i Drukkenstaa eller ere uvillige til Arbejde, til at arbejde ved at sætte dem til Tvangsarbejde? Jeg tillader mig at reise dette Spørgsmaal til alvorlig Overveielse for alle ærede Medlemmer, som kjende den store Byrde, der paalægges Kommunerne ad denne Wei. Forøvrigt staar der jo ligeledes citeret efter den ældre Plakat, at de Paagjældende maa ikke have gjort sig skyldige i offentlig eller huslig Udby. Det forekommer mig, at dette Forhold i Tankgangen kan falde ind herunder. Jeg mente altsaa, at denne Bestemmelse ikke havde saa meget, som jeg kunde ønske det, Karakteret af en Tvangsforholdsregel, men mere af en Straf. Derfor vil jeg henstille til Overveielse, om det ikke ogsaa med Hensyn hertil kunde blive Spørgsmaal, om, at man havde en Forsørgelsesanstalt, hvor gamle, svægelige, hæderlige og stiftelige Følt kunde blive forsørgede, og saa tillige en anden Anstalt, hvor saadanne Personer, som jeg har nævnt, kunde tvinges i en vis Tid til Arbejde og til ordentligt Liv og Vandel; og endelig en Tvangsarbejdsanstalt til Svømmelse af egentlig Straf. Jeg antager dog, at man ikke bør fordrø mere, end at der er to Anstalter, som vedkommende Fattigkommune har Udgang til; den ene til de stiftelige Følt, og den anden Anstalt, hvor man tvinges til at arbejde, og det er i den Henseende, jeg mener, at der maa de kommunale Myndigheder udbides, og det saaledes, at de paa kort Tid kunne sætte disse Personer ind, uden at det saaledes som her faar Karakteren af Straf, navnlig derved, at Politimesteren skal være med. Derved vanskeliggjør man — mener jeg — hele Sagen. Det afhænger saa uhyre meget af Politimesterens Skjøn, hvorvidt denne Ret til Hensættelse efter Resolution bliver virksom eller ikke. Der er mangen Politimester, som overordentlig nødig vil gaa til at underskrive en saadan Resolution, fordi han opfatter det Hele paa samme Maade, som hvis han afsagde en Dom. Derfor findes der ogsaa i Frederiksborg Amt, hvor man har Tvangsarbejdsanstalter og Reglement, som ogsaa forudsætter, at Hensættelse kan ske ved Resolution, dog ikke noget Tilfælde, at Noget er indblagt paa Resolution, og det tørde vel være, fordi den paagjældende Politimester stiller store For-

dringer til Betingelserne for at give en saadan Resolution; jeg vilde selv gjøre det samme, hvis det forelaa for mig. Jeg synes derfor, man kunde tænke sig, at det kunde foregaa et Forandrings i Bestemmelsen af 1810, saaledes at den kommunale Myndighed paa dette Omraade blev udvidet. Jeg synes, at de kommunale Autoriteter, naar de have faaet fat i en saadan Person, som stadig i mange Maader har ført et vagabunderende Liv og paa alle Maader har paaført Kommunen Udgifter, maatte kunne faa ham sat ind, mens de har ham, og at der ikke behøves nogen lang Undersøgelse, eller at der skal være flere, som bære Ansvaret. Jeg kunde tænke mig, at Sagen blev ordnet saaledes, at det blev Fattigbestyrelsen, som selv afsagde Dekretet, saaledes at den Paagjældende kom ind i den Anstalt, hvor han skulde tvinges til at være en vis Tid. Derefter kunde Sagen anmeldes for Politimesteren, for at han kunde undersøge, om der var fremtrædende Grund til at ophæve det; men jeg mener, at det, at der skal være flere Autoriteter, som paa første Haand skulle bære Ansvaret for en saadan Indlæggelse, er ikke heldigt; thi det vil i mange Tilfælde ikke blive til Noget. Paa den anden Side har jeg fuldt vel Blik for, at saadanne Indvinders Tarv skal varetages; men at de blive saaledes anbragte paa Fattigbestyrelsens Ansvaret, tror jeg ikke, der er Noget i Veien for. Jeg tror ikke, at Fattigbestyrelsen vil være saa overordentlig hidsig for at faa disse Følt anbragte, og jeg tror ikke, at der vil komme noget Tilfælde, hvor Dekretet vilde blive ophævet.

Naar jeg nu ser paa de Bestemmelser, som jeg anser for at være de vigtigste, nemlig §§ 64 og 65, kan jeg ikke se bort fra et Duffe, jeg tidligere har udtalt, at det var heldigt, om man kunde naa dertil, at den Sygehjælp, som Noget maatte søge af det Offentlige, ikke i nogen Henseender bliver regnet til Fattighjælp. Jeg har været nødt til allerede i For noget at modificere mit Standpunkt af Hensyn til det praktiske Mulige og af Hensyn til de Duffer fra anden Side, som jeg ogsaa erkjender have fuld Berettigelse, og som gaa ud paa, at vil man skabe en Sygekassainstitution, og gjøre det til en større Institution, som skal kunne bære Noget og ad Frivillighedens Wei, saaledes som det er, maa man opgive denne Fordring og finde sig i, at det stilles som en Betingelse, at man skal have været Medlem af en godkjendt Sygekasse, for ad denne Wei at kunne opnaa de betydelige Fordele, som blandt Andet dette Lovforslag tilsigter. Man kan ikke undlade at erkjende, at Kraften vil blive taget af